

Föstudaginn 8. nóvember 1985.

Nr. 224/1983. **Þorsteinn Jónsson**

(sjálfur)

gegn

gjaldheimtustjóra

f.h. Gjaldheimtunnar í Reykjavík

(Guðmundur Vignir Jósefsson hrl.)

formanni framtalsnefndar Reykjavíkur

f.h. nefndarinnar

borgarstjóranum í Reykjavík

f.h. borgarsjóðs Reykjavíkur og

(Magnús Óskarsson hrl.)

fjármálaráðherra f.h. ríkissjóðs

(Gunnlaugur Claessen hrl.)

Skaðabótamál. Aðild. Bótaábyrgð á dómaraverkum. Ómerking.
Frávísun frá héraðsdómi.

Dómur Hæstaréttar.

Mál þetta dæma hæstaréttardómararnir Magnús Þ. Torfason, Björn Sveinbjörnsson, Guðmundur Jónsson, Halldór Þorbjörnsson og Þór Vilhjálmsson.

Áfrýjandi skaut málinu til Hæstaréttar með stefnu 8. desember 1983. Hann krefst þess, að stefndu verði in solidum dæmdir til að greiða sér 30 milljónir króna með ársvöxtum sem hér segir: 19% frá 1. október 1978 til 1. júní 1979, 22% frá þeim degi til 1. september s.á., 27% frá þeim degi til 1. desember s.á., 31% frá þeim degi til 1. júní 1980, 35% frá þeim degi til 1. júní 1981, en með 34% ársvöxtum frá þeim degi til stefnubirtingardags og með dómvöxtum frá þeim degi til greiðsludags, auk málskostnaðar í héraði og fyrir Hæstarétti.

Stefndu krefjast allir staðfestingar hins áfrýjaða dóms. Þá krefjast þeir hver um sig málskostnaðar fyrir Hæstarétti.

Nokkur ný gögn hafa verið lögð fyrir Hæstarétt.

Framtalsnefnd sú, er starfaði samkvæmt 37. gr. laga nr. 51/1964, var lögð niður er lög nr. 8/1972 tóku gildi. Hvorki hún né framtalsnefnd sú, sem upplýst er, að síðan hefur starfað til þess kjörin af

borgarstjórn Reykjavíkur að fjalla um beiðnir gjaldenda um lækkun útsvara samkvæmt heimild í 27 gr. laga nr. 73/1980, áður laga nr. 8/1972, er stjórnssýsluaðili, sem beint verður að sjálfstætt fébótakröfum vegna tjóns, er sækjandi máls telur sig hafa orðið fyrir vegna starfa nefndarinnar. Ber að hafa slíkar kröfur, ef einhverjar eru, uppi á hendur borgarsjóði. Verður því að ómerkja hinn áfrýjanda dóm að þessu leyti og vísa sjálfkrafa frá héraðsdómi kröfum áfrýjanda á hendur formanni framtalsnefndar Reykjavíkur f.h. nefndarinnar. Eins og málið liggur fyrir þykir þó mega líta svo á, að áfrýjandi byggji kröfur sínar á hendur borgarstjóranum í Reykjavík f.h. borgarsjóðs á því, að framtalsnefnd hafi valdið honum tjóni, sem borgarsjóði beri að bæta.

Áfrýjandi hefur látið að því liggja í málsókn þessari, að hann hafi orðið fyrir tjóni vegna dómaraverka skiptaráðanda í Reykjavík, sem kvað 1. nóvember 1971 upp úrskurð um, að bú hans skyldi tekið til skiptameðferðar sem gjaldþrota. Úrlausn um bótaskyldu ríkissjóðs vegna dómaraverka hlýtur að byggjast á mati á þeim verkum. Verður slík úrlausn ekki fengin með málsókn gegn ríkissjóði í héraði, sbr. 2. mgr. 34. gr. laga nr. 85/1936. Ber því einnig að ómerkja hinn áfrýjanda dóm að þessu leyti og vísa málsókn áfrýjanda á hendur ríkissjóði sjálfkrafa frá héraðsdómi að því leyti sem hún verður talin á þessum grundvelli reist.

Fyrir Hæstarétti eins og í héraði snerist málflutningur áfrýjanda að miklu leyti um þá fullyrðingu hans, að áritun yfirborgarfógeta 26. júní 1972 á uppboðsbeiðni frá Gjaldheimtunni í Reykjavík væri fullnaðarkvittun. Áður en kvittunin var rituð, eða 2. maí 1972, var lagt inn í Iðnaðarbanka Íslands h.f. til innheimtu á vegum áfrýjanda 300.000,00 króna skuldabréf með fyrirmælum um, að greiðslur af því ættu að færast á reikning áfrýjanda hjá Gjaldheimtunni. Þegar þetta er virt, verður áfrýjandi ekki talinn hafa haft neina ástæðu til að líta svo á, að með áritun yfirborgarfógeta hefði hann fengið fulla og endanlega eftirgjöf á 300.000,00 krónum af því fé, sem Gjaldheimtan hafði talið hann skulda. Brast yfirborgarfógeta auk þess vald til að gefa áfrýjanda eftir uppboðskröfuna að þessu eða öðru leyti.

Að þessu athuguðu og að öðru leyti með tilvísun til forsendna héraðsdóms ber að staðfesta hann um önnur atriði en að ofan getur,

þar á meðal um málskostnað, en dóminum hefur ekki verið gagn-áfrýjað.

Eftir þessum úrslitum ber að dæma áfrýjanda til að greiða málskostnað fyrir Hæstarétti. Þykir hann hæfilega ákveðinn 40.000,00 krónur til Gjaldheimtunnar í Reykjavík, 25.000,00 krónur til ríkissjóðs og jafnhá upphæð til borgarsjóðs Reykjavíkur. Ekki eru efni til að dæma áfrýjanda til að greiða málskostnað til framtalsnefndar Reykjavíkur.

Í greinargerð áfrýjanda fyrir Hæstarétti hefur hann ósæmileg ummæli um nafngreinda héraðsdómara. Í munnlegum málflutningi sínum fyrir Hæstarétti veittist hann að þeim og lögmönnum stefndu með illyrðum. Ber að víta áfrýjanda harðlega fyrir þetta.

D ó m s o r ð:

Kröfum áfrýjanda, Þorsteins Jónssonar, á stefnda formann framtalsnefndar Reykjavíkur f.h. nefndarinnar er vísað frá héraðsdómi.

Kröfum áfrýjanda á stefnda fjármálaráðherra f.h. ríkissjóðs er vísað frá héraðsdómi að því leyti sem þær eru byggðar á ábyrgð ríkissjóðs á dómaraverkum skiptaráðanda í Reykjavík. Að öðru leyti skal fjármálaráðherra f.h. ríkissjóðs vera sýkn af kröfum áfrýjanda.

Stefndu gjaldheimtustjóri f.h. Gjaldheimtunnar í Reykjavík og borgarstjórinn í Reykjavík f.h. borgarsjóðs skulu vera sýknir af kröfum áfrýjanda.

Áfrýjandi greiði að viðlagðri aðför að lögum málskostnað fyrir Hæstarétti þannig: 40.000,00 krónur til stefnda Gjaldheimtunnar í Reykjavík, 25.000,00 til fjármálaráðherra f.h. ríkissjóðs og 25.000,00 krónur til borgarstjórans í Reykjavík f.h. borgarsjóðs.

Dómur bæjarþings Reykjavíkur 26. október 1983.

Mál þetta, sem dómtekið var 29. september 1983, er höfðað fyrir bæjarþingi Reykjavíkur með stefnu, birtri 3. nóvember 1982, af Þorsteini Jóns-

syni sjómanni, Hátúni 6, Reykjavík, nnr. 9746-6610, gegn fjármálaráðherra f.h. ríkissjóðs Íslands, borgarstjóra f.h. borgarsjóðs Reykjavíkur, formanni framtalsnefndar Reykjavíkur vegna nefndarinnar og gjaldheimtustjóra v/Gjaldheimtunnar í Reykjavík til greiðslu in solidum á kr. 30.000.000,00 með 19% ársvöxtum frá 1. október 1978 til 1. júní 1979, með 22% ársvöxtum frá þeim degi til 1. september s.á., 27% ársvöxtum frá þeim degi til 1. desember s.á., 31% ársvöxtum frá þeim degi til 1. júní 1980, 35% ársvöxtum frá þeim degi til 1. júní 1981, en með 34% ársvöxtum frá þeim degi til stefnubirtingardags og með hæstu lögleyfðu dómvöxtum frá þeim degi til greiðsludags, auk málskostnaðar að mati dómsins.

Stefndu hafa allir krafist sýknu af kröfum stefnanda og málskostnaðar að mati dómsins. Stefndi fjármálaráðherra f.h. ríkissjóðs hefur einnig til vara krafist þess, að stefnufjárhæðin verði lækkuð til mikilla muna og málskostnaður verði látinn falla niður.

I.

Málavextir og málsástæður stefnanda.

Stefnandi hefur höfðað mál þetta til heimtu miskabóta, vaxta og málskostnaðar vegna meintrar sviptingar á persónu-, athafna- og atvinnufrelsi m.m. Stefnandi kveðst allt frá árinu 1964 hafa átt í harðvítugri baráttu við skattayfirvöld, framtalsnefnd Reykjavíkur, skattstjórnann í Reykjavík, ríkisskattstjóra og gjaldheimtustjórnann í Reykjavík auk fleiri aðilja vegna rangra og tilefnislausra hækkana opinberra gjalda. Þrátt fyrir ítrekaðar tilraunir sínar kveður hann leiðréttingar eða skýringar engar hafa fengist og hafi ólögmætar hækkanir opinberra gjalda á árinu 1967 til 1971 leitt til þess, að hann hafi ranglega verið úrskurðaður gjaldþrota hinn 1. nóvember 1971. Hafi gjaldþrotameðferðin í raun leitt til þess, að hann hafi verið sviptur aflahæfi sínu, athafna- og atvinnufrelsi, þar sem kippt hafi verið fótunum undan útgerðarstarfsemi hans, en hann hafi á þessum tíma rekið og gert út eigin bát. Jafnframt gjaldþrotameðferðinni á hendur sér hafi Gjaldheimtan krafist uppboðs á báti sínum, Báru RE 26, og allt þetta hafi leitt til þess, að hann hafi ekki fengið rekstrarlán til veiðarfærakaupa, er hann hafði sótt um til Landsbanka Íslands á árinu 1972, og af sömu ástæðu hafi hann enga fyrirgreiðslu fengið hjá öðrum lánastofnunum og alls staðar verið á svörtum lista yfir vanskilamenn. Krafa Gjaldheimtunnar í Reykjavík um gjaldþrotaskiptameðferð á búi stefnanda var afturkölluð 3. maí 1972, og telur stefnandi það hafa verið vísbendingu um það, að krafan hafi ranglega verið höfð uppi. Einnig hafi beiðni um uppboð á báti hans, Bárunni RE 26, dags. 15. mars 1972, verið afturkölluð, og telur stefnandi sig þá hafa fengið fullnaðarkvittun fyrir skuld sinni við Gjaldheimtuna frá yfirborgarfógeta, dags. 26. júní 1972. Stefnandi telur, að þá hafi skaðinn

verið skeður og grundvöllur fjárhagsafkomu hans hruninn, gjaldþrota- og uppboðsaðförin hefði þá þegar leitt til þess, að hann hafi orðið að selja bát sinn, sem hann hafi byggt lífsafkomu sína á. Stefnandi kveður, að þrátt fyrir fullnaðarkvittun um greiðslu opinberra gjalda frá árinu 1972 hafi af hálfu Gjaldheimtunnar í Reykjavík verið haldið áfram að krefjast greiðslu þessara sömu gjalda allt fram á árið 1982, en þá hafi Gjaldheimtan strikað yfir allar skuldir stefnanda, og telur stefnandi það hafa verið gert vegna málsóknar hans á hendur Gjaldheimtunni. Stefnandi telur sig þannig hafa þurft að þola síendurteknar kröfur um greiðslu skulda, sem hann hafi haft fullnaðarkvittun fyrir.

II.

Málavextir og málsástæður stefndu.

Stefndu styðja sýknukröfu sína þeim rökum, að farið hafi verið með framtöl stefnanda skv. lögum og reglum og opinber gjöld hans hafi verið löglega ákvörðuð. Fyrirspurnarbréfum skattayfirvalda hafi stefnandi ýmist ekki svarað eða svarað á ófullnægjandi hátt og þar af leiðandi orðið að hlíta hækkunum og áætlunum eftir atvikum. Stefnandi hafi ekki neytt réttar síns til þess að kæra álagningu opinberra gjalda. Á grundvelli samnings um Gjaldheimtuna í Reykjavík, sem gerður sé með stoð í lögum nr. 68/1962 um heimild til sameiginlegrar innheimtu opinberra gjalda, sbr. reglugerð nr. 95/1962 um sama efni, hafi Gjaldheimtan í Reykjavík haft allar skyldur og allar heimildir, sem innheimtumönnum ríkissjóðs, sveitastjóða og opinberra stofnana séu fengnar. Hafi stefndi Gjaldheimtan í samskiptum sínum við stefnanda aðeins gert það, sem henni var rétt og skylt skv. áðurgreindum lögum og reglum. Þann 19. nóvember 1970 hafi verið gert árangurslaust lögtak hjá stefnanda vegna opinberra gjalda, sem þá hafi numið að eftirstöðvum gkr. 106.097. Hafi stefnandi sjálfur verið mættur við gerðina og skýrt svo frá, að hann ætti engar eignir. Rökrétt framhald af árangurslausu lögtaki sé beiðni um gjaldþrotaskipti og hafi hún verið send skiptaráðanda með bréfi, dags. 24. ágúst 1971. Þú stefnanda hafi síðan verið tekið til skiptameðferðar sem gjaldþrota með úrskurði skiptaréttar 1. nóvember 1971. Ekki hafi þó komið til endanlegra skipta, því beiðnin hafi verið afturkölluð með bréfi, dags. 3. maí 1972, og málið fellt niður 8. maí 1972. Skýringin á þessari afturköllun sé annars vegar sú, að lagt hafi verið inn í Iðnaðarbanka Íslands hinn 2. maí 1972 til innheimtu veðskuldabréf að fjárhæð gkr. 300.000 og skyldi innheimt andvirði þess ganga til greiðslu skuldar stefnanda hjá Gjaldheimtunni, og hinsvegar sú, að stefnandi hafi á árinu 1971 eignast $\frac{2}{3}$ hluta í vélbátnum Bárinni RE 26, og hafi verið bent á eign þessa til lögtaks 2. febrúar 1972 til tryggingar eftirstöðvum gjalda að fjárhæð gkr. 322.896. Beiðni hafi verið um uppboð

á grundvelli þessa lögtaks fyrir framangreindum höfuðstól, gkr. 322.896, ásamt dráttarvöxtum, gkr. 29.170, og kostnaði, gkr. 3.420, með bréfi til borgarfégetaembættisins, dags. 15. mars 1972. Eftir að síðargreint lögtak hafi verið gert og áður en um uppboð hafi verið beðið, hafi stefnandi án vitundar Gjaldheimtunnar selt uppboðsandlagið eða nánar tiltekið þann 24. febrúar 1972. Ekki hafi þessi ráðstöfun stefnanda verið kærð, svo sem heimilt var lögum samkvæmt, en látið við það sitja, að stefnandi greiddi í uppboðsrétti gkr. 60.345, og var málið þar með fellt niður. Þeirri fullyrðingu stefnanda, að við móttöku þessarar fjárhæðar hafi yfirborgarfégeti kvittað fyrir allar skuldir stefnanda við Gjaldheimtuna, er mótmælt. Telja stefndu, að yfirborgarfégeti hafi sumpart kvittað fyrir uppboðskostnaði, gkr. 4.859, en sú fjárhæð hafi verið innheimtuaðilja óviðkomandi, og í annan stað hafi verið kvittað fyrir gkr. 55.486, sem komið hafi í hlut Gjaldheimtunnar, en yfirborgarfégetinn orði kvittunina svo, að uppboðskrafan lækki í gkr. 55.486. Telja stefndu, að þetta beri að skilja svo, að Gjaldheimtan samþykki að afturkalla uppboðskröfuna gegn greiðslu á þessari fjárhæð, en þá hafi staðið eftir af skuld þeirri, sem upphaflega hafi verið send til uppboðsréttarins, gkr. 300.000. Kvittun yfirborgarfégetans sé skráð 26. júní 1972 og á ljósriti af dagbók Gjaldheimtunnar frá 4. júlí 1972 komi fram, að framangreind fjárhæð hafi verið færð stefnanda til tekna þannig, að gkr. 3.420, hafi gengið til greiðslu kostnaðar, gkr. 29.170, til greiðslu dráttarvaxta og mismunurinn, gkr. 22.896, til greiðslu upp í höfuðstól, sem þá hafi lækkað í réttar gkr. 300.000. Hinn 2. maí 1972 hafi hins vegar Brandur Brynjólfsson lagt inn í Iðnaðarbanka Íslands til innheimtu handhafaskuldabréf, útgefið 24. febrúar 1972, að fjárhæð gkr. 300.000 og óskað þess, að greiðslur yrðu færðar á reikning stefnanda hjá Gjaldheimtunni í Reykjavík. Telja stefndu, að sú beiðni hefði verið óþörf, ef stefnandi hefði verið skuldlaus á þeim tíma. Hins vegar hafi engin greiðsla komið af þessu bréfi inn á reikning stefnanda og innheimtuaðgerðum því verið fram haldið vegna þessarar skuldar sem og nýrra álagninga.

Niðurstaða dómsins.

Reifun máls þessa af hálfu stefnanda er ábótavant hvað varðar skýrleika í framsetningu gagna og reifun málsástæðna, en með tilliti til þess, að stefnandi, sem er ólöglerður, rekur mál sitt sjálfur án aðstoðar lögmanns og þar sem allir aðiljar hafa lýst því yfir, að þeir óski þess, að efnisdómur megi ganga í málinu, þá þykir ekki rétt að vísa málinu frá dómi ex officio af þessari ástæðu.

Stefnandi byggir málarekstur sinn á því, að hann hafi sætt röngum og tilefnislausum hækkunum opinberra gjalda á árinu 1967—1971, sem síðar hafi orðið grundvöllur innheimtuaðgerða á hendur honum. Af gögnum

málsins þykir hins vegar ljóst, að stefnandi hafi ekki á sínum tíma gætt þeirra formaskilyrða, sem lög gera ráð fyrir, að gætt sé, ef menn óska endurskoðunar skattayfirvalda á álögðum opinberum gjöldum, og þar eð ekki hefur annað komið fram en farið hafi verið eftir settum lögum og reglum við álagningu og breytingar á opinberum gjöldum stefnanda, þá verður þessi málsástæða ekki tekin til greina.

Í öðru lagi byggir stefnandi kröfu sína á því, að hann hafi orðið að þola tilefnislausar innheimtuaðgerðir og hafi verið ranglega úrskurðaður gjaldþrota þann 1. nóvember 1971. Ljóst er af gögnum málsins, að gjaldþrotaúrskurður þessi var kveðinn upp á grundvelli lögtaks, er fram fór 19. nóvember 1970 að stefnanda viðstöddum og varð árangurslaust, þar eð stefnandi kvaðst þá engar eignir eiga. Við aðiljayfirheyrslu hélt stefnandi því fram, að hann hefði þá átt lausafé, m.a. verðmætt bókasafn, en þar sem fógetinn hefði talið þessar eignir einskis virði og ekki talið svara kostnaði að flytja á uppboðsstað, hefði hann lýst sig eignalaus. Einnig kom fram, að hann hefði á þeim tíma átt skip í smíðum, en hefði ekki bent á það, þar sem hann taldi sig ekki geta sýnt fram á það þá, að það væri sín eign. Kvaðst hann hafa fjármagnað smíðina með andvirði annars skips, er hann hefði selt. Samkvæmt endurriti Skiptaréttar Reykjavíkur mætti stefnandi sjálfur í gjaldþrotaskiptaréttinum og hreyfði þar ekki andmælum gegn gjaldþrotaskiptabeiðninni. Ljóst er, að stefnandi átti þá vélbátinn Báru RE 26, og við aðiljayfirheyrslur heldur stefnandi því fram, að hann hafi skýrt frá því í gjaldþrotaskiptaréttinum 1. nóvember 1971, að hann ætti þennan bát. Þessi fullyrðing stefnanda stangast á við bókun skiptaréttar.

Dómurinn álitur, að stefnandi verði sjálfur að bera halla af því, hafi hann gefið rangar upplýsingar fyrir fógetarétti, sem síðan leiddu til gjaldþrotaskiptaúrskurðar. Líta verður svo á, að stefnanda hafi verið gert ljóst, að árangurslaust lögtak gæti verið grundvöllur gjaldþrotaskiptameðferðar. Það, að stefnandi taldi sig ekkert skulda, gat eitt sér ekki komið í veg fyrir gjaldþrotaskiptameðferð á búi hans. Sú fullyrðing stefnanda, að hann hafi ekki fengið aðvaranir og tilkynningar um gjaldþrotaskiptameðferðina, stangast á við þá staðreynd að hann mætir fyrir skiptarétti. Stefnandi getur því ekki reist bótakröfu sína á þessari málsástæðu.

Í þriðja lagi byggir stefnandi bótakröfu sína á því, að hann hafi fengið fullnaðarkvittun fyrir meintri skuld sinni við Gjaldheimtuna í Reykjavík í uppboðsrétti hjá yfirborgarfógeta í Reykjavík hinn 26. júní 1972, en þrátt fyrir það hafi innheimtuaðgerðum verið fram haldið.

Uppboðsmál þetta var fellt niður þann 26. júní 1972. Greiddi stefnandi þá gr. 55.486 vegna skuldar sinnar við Gjaldheimtuna í Reykjavík auk uppboðsréttarkostnaðar, gr. 4.856, samtals gr. 60.345. Heldur stefnandi

því fram, að með þessari greiðslu hafi hann orðið skuldlaus við Gjaldheimtuna í Reykjavík. Hafi hann greitt þetta samkvæmt samkomulagi við yfirborgarfégeta til þess að friða sjálfan sig og komast í sína vinnu, en fullyrðir, að hann hafi ekki skuldað Gjaldheimtunni neitt. Stefnandi hefur haldið því ítrekað fram, að með orðalagi kvittunar fyrir ofangreindri greiðslu í uppboðsrétti hafi hann skv. íslenskri málvenju fengið fullnaðarkvittun fyrir skuld sinni hjá Gjaldheimtunni í Reykjavík. Kvittunin hljóðar svo:

„Krafan lækkuð í	kr. 55.486,00
Uppboðsréttarkostn.	— 4.859,00
	kr. 60.345,00

greitt 26/6 1972

Friðjón Skarphéðinsson (sign)

Borgarfégetaembættið í Reykjavík (stimpill).“

Friðjón Skarphéðinsson, fyrrverandi yfirborgarfégeti, hefur komið fyrir dóminn sem vitni að beiðni stefnanda. Kvaðst vitnið ekki muna sérstaklega eftir þessu máli, en kvað það hafa borið við, að Gjaldheimtan lækkaði uppboðskröfur, sem komnar voru til uppboðsréttarins. Hafi slíkt átt sér stað ýmist skriflega eða munnlega. Kvað vitnið uppboðsréttinum vera óviðkomandi, hvaða samningur eða greiðslur lægju að baki lækkunar uppboðskröfu. Uppboðskrafur væri sú krafa, sem höfð væri uppi í uppboðsréttinum. Kvað hann ljóst, að uppboðshaldari hefði ekki heimild til að fella niður uppboðskröfuna án fyrirmæla uppboðsbeiðanda og án úrskurðar, enda fælist ekkert slíkt í áritun sinni á skjalið, heldur væri þar aðeins kvittað fyrir gkr. 60.345, sem greiddar voru.

Alkunna er, að uppboðsréttarmálum er oft lokið með afturköllun beiðni um uppboð, án þess að hin eiginlega skuld sé að fullu upp gerð. Stefndi Gjaldheimtan í Reykjavík hefur gert þá grein fyrir afturköllun kröfunnar, að annars vegar hafi verið upplýst, að búið væri að selja uppboðsandlagið, v/b Bárúna RE 26, og hins vegar hafi verið sett veðskuldabréf í innheimtu Iðnaðarbanka Íslands til tryggingar gkr. 300.000 af kröfunni, mismunur uppboðskröfunnar, gkr. 55.489, ásamt kostnaði hafi verið greiddur. Tilvist greinds veðskuldabréfs telst sönnuð með málskjöllum og skýrslum aðilja. Að þessu athuguðu verður ekki fallist á það með stefnanda, að orðalag áritunar yfirborgarfégeta hinn 26. júní 1972 feli í sér fullnaðarkvittun fyrir upphaflegri uppboðskröfu, heldur aðeins kvittun fyrir gkr. 60.345. Eftirfarandi innheimtuaðgerðir Gjaldheimtunnar vegna eftirstöðva gkr. 300.000 auk kostnaðar á hendur stefnanda teljast því hafa verið réttmætar.

Að öllu þessu athuguðu þykir ekki sannað, að stefnandi hafi sætt mismunun eða ranglæti af hálfu yfirvalda, og brestur því forsendur til að taka til greina kröfu hans um miskabætur úr hendi stefndu skv. 264. gr.

almennra hegningarlaga nr. 19/1940. Skulu stefndu vera sýknir af öllum kröfum stefnanda.

Með tilliti til fjárhags stefnanda og annarra aðstæðna hans þykir rétt, að málskostnaður falli niður.

Dóminn kvað upp Hjördis Hákonardóttir borgardómari. Uppsaga dómsins hefur dregist vegna veikinda dómarsins.

D ó m s o r ð:

Stefndu, fjármálaráðherra f.h. ríkissjóðs Íslands, borgarstjóri f.h. borgarsjóðs Reykjavíkur, formaður framtalsnefndar Reykjavíkur f.h. nefndarinnar og gjaldheimtustjóri f.h. Gjaldheimtunnar í Reykjavík, skulu vera sýknir af öllum kröfum stefnanda, Þorsteins Jónssonar.

Málskostnaður fellur niður.

Fimmtudaginn 14. nóvember 1985.

Nr. 127/1985. **Ákærvaldið**

(Þórður Björnsson ríkissaksóknari)

gegn

Jóni Kristni Valdimarssyni

(Stefán Pálsson hrl.)

Sýknað af ákæru fyrir brot gegn 246. gr. alm. hegningarlaga.
Ákæra. Réttarfarsvítur.

Dómur Hæstaréttar.

Mál þetta dæma hæstaréttardómararnir Þór Vilhjálmsson, Guðmundur Skaftason og Halldór Þorbjörnsson.

Máli þessu var af hálfu ákærvalds skotið til Hæstaréttar með áfrýjunarstefnu 18. apríl 1985 til sakfellingar samkvæmt ákæru. Einnig er þess krafist að fébótakrafa Landsbanka Íslands verði tekin til úrlausnar.

Ágrip dómsgerða barst Hæstarétti 9. ágúst sl.

Svo sem í héraðsdómi greinir, var innstæða á ávísanareikningi ákærða færð af misgáningi 450.000 gkr. of há hinn 21. desember